

Η αρνητική αιτία της παραλυσίας και το θετικό της αποτέλεσμα

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής του παραλύτου, που διαβάζεται στην Εκκλησία την τέταρτη Κυριακή μετά το Πάσχα, μας θέτει το πρόβλημα της μοναξιάς, της εγκατάλειψης και του πόνου. Εκεί, στην κολυμβήθρα της Βηθesda, συγκεντρωνόταν η ελπίδα πολλών ασθενών, αναμένοντας «την του ύδατος κίνησιν» από τον Άγγελο. Ο από «τριάκοντα και οκτώ έτη» περιμένοντας τη θεραπεία του παράλυτος, χωρίς καμιά ανθρώπινη συμπαράσταση, δείχνει την τραγικότητα της ασθένειας του αλλά και τη δυναμική της ελπίδας του.

Βέβαια, η κολυμβήθρα της Βηθεσδά δεν υπάρχει παρά ως ερείπια, για να θυμίζει μιας άλλης εποχής τις δυσκολίες και τις ευλογίες. Σήμερα παραμένουν οι δυσκολίες των ασθενειών, το οδυνηρό της εγκατάλειψης, ο ψυχικός πόνος της μοναξιάς που 'ναι πιο δυνατός από το σωματικό. Ποια ευλογία μπορεί να αναμένει κανείς σήμερα, μέσα από τους τόσους πειρασμούς-δοκιμασίες;

Μπορεί ο παράλυτος να ήταν μόνος, χωρίς φίλους για να συμπαρασταθούν στη δοκιμασία του, ένεκεν της δικής του εγωκεντρικής συμπεριφοράς, που απωθούσε αντί να ελκύει τους γύρω του. Μπορεί να διακρίνει κανείς μια παραλυσία της καρδιάς του, των αισθημάτων του, χειρότερη από το σώμα του. Όμως ήταν ένας άνθρωπος!

Στην απόρριψη των άλλων - δικαιολογημένα ίσως - υπάρχει η αγάπη του Χριστού που τον αποδέχεται όπως είναι, γι' αυτό και τον πλησιάζει και του δίνει αυτό που χρειάζεται. Τελικά, η αγάπη που δεν απαιτεί αλλαγή αλλά προσφέρεται, που δεν υποχρεώνει σε συγκεκριμένη συμπεριφορά αλλά αποδέχεται «καθώς εστιν», μπορεί να θεραπεύσει και να ανορθώσει.

Ακόμα, όταν οι γύρω μάς εγκαταλείπουν στην παραλυσία της ύπαρξής μας, μόνους και αβοήθητους, αφού δεν αντέχουν το δύστροπο εαυτό μας, τότε μπορούμε να δεχτούμε την επίσκεψη του Κυρίου Ιησού ως συγκατάθεση, ως αποδοχή, ως αγάπη. Στη συντριβή της καρδιάς, στην υπομονή και στην ελπίδα, ετοιμάζεται η ευλογία της επίσκεψής Του κι άρα η θεραπεία μας. Τότε κατανοείς το τι σημαίνει να παραχωρεί ο Θεός να ζεις δοκιμασία μεγάλη, να εγκαταλείπεις μόνος, να κατεβαίνεις στον Άδη.

Η μοναξιά του παραλυτικού της Βηθεσδά δεν είναι φαινόμενο μιας εποχής. Πάντα θα υπάρχουν οι «άνθρωποι μονάχοι» που θα περιμένουν έναν άνθρωπο. Η σιωπή τους θα βοά και θα δείχνει την αναισθησία και αναλγησία των πολλών και πιο πολύ των οπαδών του Ενός που συνάντησε στη Βηθεσδά τον άγνωστο παράλυτο. Ωστόσο, θα τονίζει την υπομονή, την ελπίδα και την πίστη που «ου καταισχύνει» αλλά καρποφορεί στους λίγους πονεμένους.

Η όποια δοκιμασία μας, μικρή ή μεγάλη, δεν επιτρέπεται από το Θεό χωρίς λόγο. Όλες ετοιμάζουν μια πνευματική άνοιξη, αν, βέβαια, με υπομονή και ταπείνωση περνάμε τις «χειμωνιάτικες νύκτες», που θα μας φανερώσουν τα κρυφά δύστροπα και σκληρά του εαυτού μας.

Η αγάπη του Χριστού δεν βλέπει αυτό που είμαστε τώρα ή του παρελθόντος το βίωμα - όπως οι άνθρωποι που γι' αυτό και σκληραίνουν τη στάση τους - αλλά αυτό που μπορούμε να γίνουμε. Στηριγμένοι σ' αυτή την αγάπη, μπορούμε να

ελπίζουμε στην αλλαγή μας, αναμένοντας την επίσκεψή Του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com